

Osudy, metody a myšlení

HORSKÝCH LÉČITELEK

Květoslava Patočková: Až do smrti pomáhat lidem

„Až přijde čas, přestěhuješ se do Semil, budeš bydlet v domě s dlouhou chodbou a budou tam za tebou chodit lidé v zástupech,“ předpověděl mladé Květě její tatínek Josef Hajna, jenž měl dar jasnozřivosti. A tak se i stalo. Z mladé dívky se stala jedna z nejvyhledávanějších léčitelek a bylinářek, kterou navštěvovali lidé z různých koutů tehdejšího Československa. Zájem o tuto léčitelku oživilo Muzeum a Pojizerská galerie v Semilech, které o ní připravilo podrobnou výstavu.

Nedaleko Pasek nad Jizerou leží odlehlá horská část zvaná Havírna, tam se v menší roubené chalupě 17. ledna roku 1912 Josefovi a Anežce Hajnovým narodila dcera Květa. V podhůří Jizerských hor, kde lišky i vlci dávají dobrou noc, lidé tehdy žili velmi prostým životem. Lékař byl velkou vzácností, a tak si pomáhali navzájem. Využívali léčivou sílu přírody a vyhledávali pomoc léčitelů, bylinářů a babek kořenářek z okolí. Ti zde působili odjakživa a své znalosti předávali v rodině nejen ústně, ale i pomocí vlastních herbářů a receptů. To byl případ i rodiny Hajnových, kde mělo přírodní léčitelství velkou tradici.

Květin otec, Josef Hajna, začal s léčitelkou činností pár let po dceřině narození. Byl velmi zručný v napravování zlomených končetin a měl jasnovidné schopnosti. Květa se od tatínka spoustu věcí učila již od malička, ale její největší láska v této oblasti patřila bylinkám. Velkým učitelem kromě tatínka jí byla sama příroda, místo, kde žila. Na rozhraní Krkonoše a Jizerských hor poznávala mnohé léčivé rostliny, jejich sílu a schopnost uzdravovat nejrůznější neduhy. Traduje se, že otci začala aktivně pomáhat léčit bylinkami již od svých 14 let. V té době jí předpověděl i velkou léčitelkou „kariéru“. ▶▶

Svatební foto manželů Patočkových z roku 1935

ŽIVOT NA VLÁSKU

Osud tomu přál a Květa se v obci seznámila s mladíkem Josefem Patočkou, který byl podle pamětníků také nadán léčitelstvími schopnostmi. Údajně uměl „stahovat“ rukama z těla nemoc a bolest. Možná i jejich společné zájmy a schopnosti je svedly dohromady a v červnu 1935 se vzali. Měli spolu tři děti: nejstarší Květu, prostřední Janu a nejmladšího Josefa. Když byly děti malé, šlo Květinu léčitelství stranou. Zachovala se jen historka ze sklonku 2. světové války, kdy rodina Hajnova schovávala doma raněného ruského zajatce a Květoslava se o něho starala a léčila ho bylinami.

Velká životní zkušenost a potvrzení její léčitelské cesty přišly v době třiatřicátých narozenin – symbolicky v Kristových letech – kdy se jí narodil syn Josef. Po po-

rodu onemocněla, zřejmě tyfem, protože celá zčernala a vypadalo to s ní špatně. Zdál se jí sen, v němž viděla hořící oko a zpovzdálí slyšela hlas: „Budeš žít, ale do smrti už budeš jen pomáhat lidem.“

RODINNÉ DĚDICTVÍ

Město Semily se pro rodinu Patočkovou stalo domovem až po 2. světové válce. Přestěhovali se do domu pod náměstím, přesně jak předpověděl otec paní Květy. Byl to dům s dlouhou chodbou, na jejímž konci byla kuchyň, která byla později vždy plná lidí, kteří si přišli pro radu nebo recept ke svému zdravotnímu stavu. Známost tohoto „léčitelského“ místa rok od roku stoupala. Není se čemu divit, vždyť tu žily hned tři léčitelští osobnosti – manželé Patočkovi a otec paní Květy Josef Hajna. Nejprve si všichni v léčitel-

ské činnosti vypomáhali. Po smrti svého muže, se všeho ujala Květoslava a od 60. let se její činnost stávala stále proslulejší.

Lidé si čím dál víc předávali informace o léčitelství a jasnovidných schopnostech této výjimečné ženy a k jejímu domu proudily zástupy potřebných v očekávání pomoci. Paní Patočková v malé místnůstce vedle kuchyně, která byla plná svatých sošek a obrázků, neúnavně pomáhala každému, kdo ji o to požádal. Zároveň denně vyřizovala desítky dopisů s prosbami o pomoc, některé chodily i ze zahraničí. V tomto každodenním a jistě náročném chodu jí pomáhaly hlavně její děti, především dcera Jana Dufková, jež později navázala na rodinnou bylinářskou činnost. V současnosti v bylinářské tradici pokračuje i vnučka paní Patočkové Jana Bušniaková.

CELEBRITY A BŮH

Paní Patočkovou vyhledávalo i mnoho známých osobností tehdejší doby, herci Josef Kemr, Josef Vinklář, Ljuba Skořepová, zpěvačka Hana Zagorová nebo malíři Vladimír Komárek či Adolf Born. Navštívil ji i kosmonaut Vladimír Remek. Traduje se historka, kdy Remek přijel do Semil pouze na setkání s paní Patočkovou, což místní komunisté nemohli rozdělat. „Jak je možné, že nepřijel na oficiální návštěvu a nepodpořil stranu! Ale jede k nějaké věřící babě kořenářce?“

V tomto směru se činnost paní Patočkové vládnoucím komunistům absolutně nelíbila. Její víra v Boha, pravidelné návštěvy kostela, každodenní zástupy lidí v jejím domě i určitý „vliv“ na ně neustále popuzoval. Podle vzpomínek

Květoslava Patočková (druhá zleva) před rodinou chalupou v Havírně. Uprostřed otec Josef, vpravo maminka Anežka.

Květoslava Patočková ve třicátých letech 20. století

rodiny ji dokonce chtěli zavřít. Byla prý podezřelá z toho, že při léčení lidí obrací na křesťanskou víru. Občas k ní přišel v převlečení za pacienta i tajný agent – provokatér. Říká se, že je paní Patočková díky svým schopnostem už ve dveřích odhalila a okamžitě vyhodila, aniž by stihli pozdravit nebo vůbec kolkoli říct.

Vždycky všechno ustála a léčitelkou činnost mohla vykonávat dlouhá léta. Možná i proto, že za léčení nebrala od lidí žádné peníze a komunisté ji nemohli nijak nadržet. Dál pro ni hrál i fakt, že si k ní pro pomoc chodili i místní straničtí funkcionáři a tehdejší ministr zahraničí ČSSR Bohuslav Chřmoupek, jenž tuto funkci vykonával v letech 1971–1988. Za paní Patočkovou chodilo i mnoho vzdělaných lékařů, profesorů, kněží i lidí, kteří se u ní chtěli léčitelstvímu řemeslu učit a nahlédnout do jeho tajů a mystiky. Jedním z nich byl i slavný bylinář Pavel Váňa, jenž s ní byl v kontaktu od začátku 70. let.

DAR JASNOŽIVOSTI

Pamětníci i blízcí paní Patočkové vzpomínají, že se při léčení občas napojovala a radila se se svým duchovním lékařem. Proto někdy mluvila archaicky, v mužském rodě a hlubším hlasem. Což by mohlo odpovídat i tomu, že z ní v tranzu mluvil tento duchovní rádce, který jí při léčení pomáhal.

Lidé si k ní ale nechodili pouze pro recepty na svoje bolístky, hojně využívali i její jasnovidné schopnosti. Paní Patočková zavřela oči a v napojení sdělila, co člověka trápí. Nejenom zdravotně, ale i co by měl v životě změnit ohledně životosprávy, rodinných vztahů, zaměstnání a podobně: „Když budeš s tímhle

mužským, nikdy se neuzdravíš, protože tě deptá a trápí.“ Snažila se navést člověka na změnu v životě, jež mu přinese pokoj v duši a úlevu na těle. „Žij život takový, jaký máš žít, v harmonii a radosti, a tím se ti nemoci budou vyhýbat a nebudeš potřebovat moji pomoc.“

Její jasnozřivost byla zřejmě velmi přesná, viděla i fragmenty budoucnosti daného člověka. „Já toho kluka vidím, jak běhá. Nohy spraví,“ řekla příbuzným letce, jenž se u časlavského letiště zřítíl s letadlem. Rozdrtil si obě nohy a lékaři je chtěli amputovat. Po konzultaci rodiny s paní Patočkovou vyčkali a pilot se po delší rehabilitaci a péči lékařů uzdravil.

V 70. letech se zase ztratila jedna paní, která měla již dlouho Alzheimerovu nemoc. Když jí dva dny nemohli najít, obrátila se rodina na paní Patočkovou, která přesně určila, kde ji mají hledat. Paní opravdu našli v nedalekém lesíku, kde se živila borůvkami. Byla v pořádku, jen trochu podchlazená.

Jedna švadlena z Lomnice nad Popelkou zase přes paní Patočkovou úspěšně hledala snubní prstýnek. „Je někde ve skleníku, tam ho najdeš.“ A skutečně tam byl.

Velmi zajímavé byly podle pamětníků i její společenské předpovědi. Z nich je aktuální ta, kdy na konci svého života v roce 1990 sdělila nezávisle několika svědkům, že nás čeká třicet let blahobytu, a poté přijde „plicní mor“. Což může být paralela na příchod covidu na konci roku 2019.

Květoslava Patočková léčení zasloužila doslova celý život. Jejím rukama prošly desetitisíce lidí a mnozí pamětníci na ni i dnes vzpomínají s velkou láskou a pokorou. Když 10. srpna 1991 zemřela,

děkanský kostel sv. Petra a Pavla v Semilech doslova praskal ve švech. Loučily se s ní zástupy lidí, jimž odešla žena-léčitelka, která do jejich životů vnášela naději a víru v uzdravení skrze sílu přírody, Boha a života samotného. ●

Asi je to tím, jak žijí

Výběr výroků Květoslavy Patočkové

„Léčivé rostliny se dříve využívaly mnohem více, dnes to lidé berou jako nějakou zvláštnost. Sbírala jsem je od dětství a připadalo mi úplně přirozené, že vím, na co která je.“

„Lidé si zvykli na různé pilulky a berou je, aniž je potřebují. Když onemocní, léky jim nezabírají. Nakonec si vzpomenu na byliny. To už však ztratí mnoho času. Přitom je důležité, aby se nemoc podchytily hned zpočátku.“

„Problém je v tom, že mnoho potíží si lidé způsobují sami. Zapomínají na to hlavní, a to je pořádek v jídlu a dobrá voda k pití.“

„Připadá mi, že lidé jsou nějak víc nemocní. Asi je to tím, jak žijí.“

zdroj: Lidová léčitelka z východních Čech (1991)

V léčitelské svatyni

Stálý autor REGENERACE, spisovatel Jiří KUCHAR, navštívil Květoslavu Patočkovou těsně před její smrtí. Na toto setkání vzpomíná ve své knize *Léčitelé, jasnovidci a mágové*.

Léčitelka bydlela v Husově ulici. Byl to podlouhlý dům pod náměstím, klasická nízká zástavba, před ním byla branka, pár schodů a pak vchod. Uvnitř panovalo dokonale starosvětsky magické prostředí. Pozvala nás do své léčitelské svatyně, komůrky se zvláštní, patrně protihlukovou úpravou, ve které přijí-

mala nemocné a poskytovala pomoc. Ta místnost byla plná sošek a obrázků Ježíše, Marie a svatých, které Květoslava Patočková velice milovala.

Se svými problémy za ní chodili lidé, a někdy vodili i zvířata, jak to bylo celkem běžné po celé Evropě, hlavně v odlehlých horských a podhorských oblastech, kde bylo daleko pro lékaře, natož pro lékaře zvířat.

Svou vírou byla proslulá, a proto se na ni obraceli nejen prostí lidé, ale také kněží, ovšem i doktoři a profesori, protože i ti občas mají zdravotní problémy. „Dostala jsem dar Boží a sílu čerpám z víry,“ sdělila mi mimo jiné.

Bez nároku na odměnu

Až do poloviny září se v prostorách Pojizerské galerie v Semilech koná výstava **Léčitelka Květoslava Patočková**. Autor expozice, historik **Tomáš CHVÁTAL**, vypráví o přetrvávající popularitě této mimořádné ženy a inspirativních otázkách, které její život a schopnosti i v dnešní době vyvolávají.

Tři generace bylinářek: Květoslava Patočková, dcera Jana Dufková a vnučka Jana Busniaková

Jak a kde se zrodil nápad uspořádat výstavu o známé semilské léčitelce paní Patočkové?

Poprvé za námi s výzvou připomenout v muzeu paní Patočkovou přišla asi před čtyřmi lety naše známá, paní Drahoslava Stotzová, která semilskou léčitelku dobře znala. V té době jsme ale měli plnou hlavu dokončování velké výstavy Plíživá kontrarevoluce v Semilech o událostech roku 1968, a tak ten impuls tehdy zapadl. Druhým, rozhodujícím momentem bylo, když náš pan ředitel Miroslav Šnaibek letos na počátku ledna zhlédl film *Šarlátán* o léčiteli Mikoláškově a napadlo ho, že jsme přeče i my v Semilech měli významnou léčitelku, kterou by stálo za to připomenout. Podarilo se mu mě nadchnout ke zpracování této výjimečné osobnosti a zároveň jsme vydali výzvu, že sháníme vzpomínky, informace a recepty. Toho se hned v lednu chopila média a už to jelo.

Kolik pamětníků se ozvalo se vzpomínkou na paní Patočkovou?

Zdálo by se, že necelé čtyři měsíce na přípravu takové výstavy, včetně shánění vzpomínek, je hodně málo a že za tak krátký čas se moc lidí neozve. V tomto případě jsme ale zažili neuvěřitelnou věc, kdy se nám od vydání výzvy každý

den hlásilo několik pamětníků, a to jak telefonicky, tak i poštou, emailem a osobně. Byla to úplná záplava vzpomínek, informací a receptů, která nám dodávala energii, aby byla výstava 8. dubna hotová. A kolik pamětníků se celkem ozvalo? To je těžké říct, protože se pořád ještě hlásí, za což jsme moc rádi. Počítal jsem to asi do sedmdesáti a pak už jsem to nezvládal všechno registrovat. Můj hrubý odhad je, že doteď nás různým způsobem kontaktovalo asi devadesát pamětníků.

Narazil jste ve vzpomínkách pamětníků na něco, co vás vysloveně hodně překvapilo?

To vlastně není jednoduchá otázka. Vynořilo se totiž mnoho zajímavých svědectví o jednotlivých případech vyléčení, o jejich jasnovídných schopnostech a předpovědích, a tak je pro mě těžké z toho vybrat jednu věc. Spíš je ale pro mě osobně důležitý celkový obraz prosté ženy s hlubokou vírou v Boha, která své neobvyklé schopnosti vnímá jako Boží dar, a proto je ve službě ostatním používá bez nároku na odměnu. Zároveň jsou pro mě silné otázky, které život paní Patočkové vzbuzuje: Když tolik lidí mluví o tom, že dokázala poznat diagnózu i další věci také na dálku, existuje tedy něco jako duchovní svět?

Existuje Bůh, z něhož čerpala sílu? A jak já využiji svoje „dary od Boha“ – zjištěně, či ve službě druhým?

Co by asi na tuto výstavu řekla sama paní Patočková?

Nad tím jsem hodně přemýšlel, když jsem se do tématu pouštěl. A přišlo mi, že by asi osobně nebyla moc ráda, že se jí věnuje taková pozornost a staví se jí „pomník“ v podobě výstavy. Pak jsem si ale uvědomil, že asi žádná osobnost, která stojí za výstavu, by za ni nebyla ráda. Když jsem si pak otázku formuloval tak, jestli je dobře, že výstava vzniká, přišlo jasné „ano“. A to teď potvrzují i zkušenosti, které máme s návštěvníky. Pamětníci si sem chodí vzpomínat a projevit vděk a ti, kteří paní Patočkovou neznali, se přicházejí s touto zajímavou osobností seznámit a možná zde podvědomě hledají i odpovědi na ony otázky, o kterých jsem mluvil.

Na co se tedy mohou návštěvníci výstavy těšit?

Pokoušeli jsme se co nejvíc navodit atmosféru domu Patočkových. Návštěvníci zde mimo jiné najdou rekonstrukci „léčící místnosti“, v níž je kromě mariánských sošek a náboženských obrazů uvítá i hlas paní Patočkové z nahrávky, kterou nám

Světlo se šíří dál

Výstava *Léčitelka Květoslava Patočková* v Muzeu a Pojizerské galerii v Semilech přibližuje neopakovatelné zážitky pamětníků paní Patočkové, její společenské předpovědi, léčivé recepty i byliny, se kterými nejčastěji pracovala. Součástí expozice je i rekonstrukce místnosti se svatými obrázky, v níž léčila, a připomenutí dalších aspektů její léčitelské činnosti. Výstava potrvá do 18. září tohoto roku.

Paní Patočkové a dalším místním léčitelům chce muzeum věnovat knihu, v níž by byly podrobně zachyceny jednotlivé osudy. Se svými vzpomínkami nebo s jinými souvisejícími informacemi se pamětníci mohou přihlásit na e-mail muzeum@muzeumsemily.cz.

poskytla jedna pamětnice. Mohou si také pročíst jednotlivá svědectví pamětníků, kterým jsme v tomto případě dali velký prostor. Naleznou zde rovněž autentické předměty spojené s paní Patočkovou a mohou se seznámit i s bylinkami a bylinnými recepty, které předepisovala na jednotlivé neduhy.

Jaké jsou vaše další plány v této oblasti?

V první řadě bychom chtěli pozvat návštěvníky na výstavu o paní Patočkové, která je v našem muzeu přístupná až do 18. září tohoto roku. Zároveň je možné v úterý 12. července nebo v sobotu 10. září vždy od 17:30 hod. u nás v muzeu navštívit přednášku o této semilské léčitelce – zde ale prosíme o rezervaci míst předem na náš muzejní e-mail; zájem byl totiž tak velký, že se předchozí dva termíny rychle naplnily. Pokud ani to nebude stačit, budeme přidávat další přednášku na přelomu srpna a září.

Příští rok pak, když všechno dobře půjde, bychom chtěli od března do září navázat další výstavou, která má pracovní název „Léčitelé mezi Jizerskými horami a Krkonošemi“, v níž bychom rádi pojednali o dalších léčitelských osobnostech ze širokého regionu (viz seznam Léčitelé mezi Jizerskými horami a Krkonošemi). ●

Léčitelé mezi Jizerskými horami a Krkonošemi

Jejich osudy semilské muzeum postupně dokumentuje a sbírá o nich informace.

Jiří Buchar z Mříčné – první z rodu napravovačů končetin.

Antonie Mühlová z Mříčné – dcera pana Buchara, přítelkyně paní Patočkové, proslavená napravovačka s neméně slavnou „černou masťou“.

Paní Žalská z Lomnice nad Popelkou – další napravovačka používající černou masť, zřejmě pocházela z rodiny Bucharů z Mříčné.

Paní Dubovská ze Semil – žila v prosté chaloupce společně se svými kozami, pomáhala hlavně se vztahovými problémy.

Pan Berne z Lomnice nad Popelkou – uměl poradit se vztahovými problémy. **Jaroslav Jirouš z Valteřic** – měl jasnovídné schopnosti, dar předpovídat a nacházel věci. Svá nadání bral jako dar od Pána Boha.

Pan Koláček z Košťálova – „viděl do lidí“. **Alan Forejt z Volského dolu u Špindlerova mlýna** – spisovatel, publicista a odbojář, který z Prahy dojížděl na chalupu v Krkonoších, kde na něj čekaly zástupy potřebných.

Pan Posselt z Kořenova – působil v léčebně v Kořenově (lázně vedle Cutisinky). **Pan Prouza z Batňovic u Úpice** – „Starej Prouza“, prý k němu někdy posílala klienty i paní Patočková.

Pan Erben z Miletína – zatím nemáme bližší informace.

Jaroslav Naiman z Liberce – svého času prý léčil i Václava Havla, než to panu prezidentovi zatrhli.

Klotylda Hoppeová ze Skokov – tzv. Skokovská bába měla na počátku 20. století léčebný penzion pod Příhrázskými skalami, v němž léčila bylinkami.

Josef Pattermann z Kořenova – tzv. Copatý muž – Coupmón. Sklář, který na konci 19. století začal po zjevení Panny Marie pomáhat bylinkami, přestal si stříhat vlasy i vousy a oblékal se do ženských šatů.

PhDr. Tomáš Chvátal, PhD.

Historik a správce sbírek Muzea a Pojizerské galerie Semily, p. o. Mezi jeho předchozí projekty patří i výstava, kniha a film *Bílá místa konce války 1944–1945*, které byly oceněny v soutěži Gloria musaealis 3. místem v kategorii Výstava roku 2020. Před příchodem do muzea působil jako učitel dějepisu na waldorfských školách v Praze a v Semilech.

OSOBNÍ VZPOMÍNKA

Ani vlas z hlavy nepadne

Květoslava Patočková je jméno, které se u nás doma často skloňovalo v souvislosti s přírodním léčitelstvím, jež lidem pomáhá najít cestu ke zdraví, ke kořenům přírody a k její léčebné síle. Paní Patočková byla naší rodinnou průvodkyní a léčitelkou a stala se neodmyslitelnou součástí nejen našich životů.

Pamětníci na výstavě věnované Květě Patočkové. Pan Jiří a paní Hana – otec a babička autora vzpomínkového textu.

Některé recepty paní Patočkové se v naší rodině předávají z pokolení na pokolení a stále nám pomáhají na drobné i větší zdravotní problémy. Už jako dítě mě tohle fascinovalo a zároveň formovalo – u nás se často léčilo máslem, tvarohem, bílkem, černou a heřmánkovou masťou, bylinami, svařeným červeným vínem, lněným semínkem nebo i rumem s pepřem. To všechno díky léčitelce paní Patočkové, jež na nás dohlížela.

DĚDEČKOVA ZÁSLUHA

Děda Miloslav byl profesor matematiky a deskriptivní geometrie na semilském gymnáziu a společně s kolegou, malířem a pedagogem Vladimírem Komárkem, léčitelku Patočkovou často navštěvoval v jejím skromném domku. Skoro pokaždé, když v rodině někomu něco bylo, děda hned pravil: „Pojď, pojedeme k paní Patočkové.“ Pokud někdo nemohl jet osobně, vše u ní vyřizoval sám; pochopitelně s příslušnou fotografií konkrétního pacienta.

Osobně jsem paní Patočkovou nepoznala. Když v roce 1991 zemřela, bylo mi deset let, ale moje fotografie se u ní také párkrát mihla s ujištěním, že je se mnou všechno v pořádku.

Výstava v semilském muzeu probudila ve členech naší rodiny hluboko v nitru uložené vzpomínky. Teta Hana hned zavzpomínala na první setkání s paní Patočkovou, kdy jako mladá holka dostala silný, bolestivý zánět močových cest. Když si sedla na židli proti léčitelce, aniž stačila cokoli říct, Květoslava Patočková zavřela oči a povídá: „Ty jsi prochladla, že jo, a hodně tě bolí zadek. Máš tam zánět. Na to si budeš muset dávat pozor, holka! Budeš na to náchylná. Pomůže ti rdesno

hadí kořen.“ Do tří dnů bylo po problému a od té doby má teta tuto bylinu vždy po ruce v domácí lékárně.

TVAROH VERSUS SKALPEL

Později, když teta pracovala jako sestra v nemocnici na chirurgickém oddělení mimo rodiště, udělala se jí na kolenu bursitida (zánět kloubní burzy) – váček naplněný tělesnou kapalinou. Doktor na oddělení okamžitě navrhol chirurgické řešení, jak jinak. Štěstí tetě ale přálo, protože zrovna odjížděla na Semilsko, na kratší dovolenou k rodičům do Lomnice nad Popelkou, kde opět zaordinovala paní Patočková. „Dávej si na to zábaly z tvarohu a bílku – přímo na koleno. A obvázat jen plínou, ne igelitem,“ poradila. Po pár dnech nebylo po zánětu a bouli ani vidu a do práce se vracela s kolenem jako novým.

„Tak jdeme na to koleno?“ přivítal ji už zmíněný lékař-chirurg.

„Ne, ne, pane doktore, vyléčila jsem si ho tvarohem.“

„Cože?! Hlavně tady na oddělení neříkejte, že si jako chirurgická sestra léčíte bursitidu tvarohem.“

Teta se o zkušenost s tvarohem samozřejmě podělila a léčba paní Patočkové

„jela“ na chirurgickém oddělení rychlostí blesku a možná zachránila nejedno koleno nebo jinou část těla od zbytečného řezání a operace. Obklad z tvarohu s bílkem teta později využila i na zanícené slepé střevo, které paní Patočková nedoporučila operovat: „Každý orgán a část těla je na něco, není tam jen nazdařbůh, a pokud to není nutný, operovat se nemá.“

Tetě je dnes 64 let, slepé střevo má stále a nikdy s ním pak už neměla žádný problém. Dnes už se ví, že slepé střevo (apendix) je „nedocenený“ orgán, jenž má velký vliv na trávení a imunitu. Produkuje a ukládá mikroby potřebné pro zdravou střevní mikroflóru.

CELÝM SRDCEM

Mohl bych zmínit celou řadu dalších příběhů o přírodních postupech, jimiž paní Patočková úspěšně léčila lidi v mém blízkém okolí – třeba ten o zázračné směsi na dokonalé vyčištění ledvin, o svařeném vínu s puškvorcem, sedmi mandlích na nervy nebo favorizovaném křenu. „A pamatujte, bez Boží pomoci ani vlas z hlavy nepadne,“ dodávala často ke svým léčitelským radám a doporučením.

Vždy se zaujetím poslouchám veškeré historky, které se k osobě paní Patočkové vážou. Některé slyším poprvé, jiné mám v paměti od dětství. V duchu vždy znovu děkuju této mimořádné ženě. Prostě léčitelce, která svůj dar využívala k pomoci bližním a činila tak vědomě celou duší a celým srdcem.

Třeba nad námi všemi, kteří jsme ji znali, drží stále ochrannou ruku a je nám i nadále průvodkyní a léčitelkou v našich současných životech. ●

Natrium phosphoricum

V dubnu proběhl v Ostravě už XI. homeopatický kongres, který byl celý věnovaný potřím trávicí soustavy. Jedním z nejčastěji zmínovaných homeopatik bylo Natrium phosphoricum AKH. Proč právě tohle a co vlastně umí? Zeptali jsme se na to pro Vás lékaře-homeopata, MUDr. Alexandra Feska.

Pane doktore, měla bych mít v lékárnice Natrium phosphoricum AKH? Užijeme ho s rodinou, nebude nám tam jen tak ležet? Při jakých potížích ho doporučujete?

Natrium phosphoricum AKH je neprávem opomíjené homeopatikum. Naštěstí, mnoho lékařů a lékárníků ho dobře zná a doporučuje svým pacientům. Přimlouval bych se pro to, aby byl v základní sestavě homeopatické lékárníčky na cesty, hlavně na cesty v létě, k moři, do tepla. Jeho nezastupitelné místo je v terapii náhlých střevních a žaludečních potíží, které známe jako „Faraonovu ledtbu“. Silný, kysele zapáchající žlutý průjem, často po nezvyklé stravě, v horku, po příliš velkém množství ovoce a zeleniny, je nejčastější indikací.

A co když zůstaneme doma, léto bude mírné a my si budeme užívat grilovací párty s přáteli na chalupě, tam na nás zal faraon nemůže?

Ani tehdy nenechávejte Natrium phosphoricum AKH doma. Každý, kdo má pálení žáhy po dietní chybě či překyselení, když snl a vypije „mnoho dobrého“, hlavně vína, ocení pár tabletek tohoto výtečného homeopatika. Nejen, že mu rychle sníží kyselost žaludečního obsahu, ale uklidní i rozbourěná střeva a počínající (ale i rozběhlý) zánět žaludeční a střevní sliznice. Dokáže tak vyčistit nejen pálení žáhy, ale i bolest žaludku, říhání a průjem. Stejně jako kysele zvracení, postihující

náhle děti po narozeninové oslavě, kde se přejeli třesní, jahod nebo melounu. Obrovská výhoda homeopatie je, že je vhodná pro všechny věkové skupiny, nemá interakce s užívanými léky a nevadí ani v těhotenství a při kojení. Její možnosti jsou tedy širší než u standardních volně dostupných léčiv. Kdo ho vyzkoušel, už se nepotřebuje zásobit živočišným uhlím, antacidy ani léky proti průjmu.

Ráčí se, že stav trávicího systému souvisí s jinými orgánovými soustavami těla, například s klouby nebo s pokožkou. Může takovou zduřenost?

Jistě, homeopatie feší organismus jako jeden celek, kde je vše provázané. Právě na typu Natrium phosphoricum to lze dobře dokumentovat. Organismus reaguje na překyselení, způsobené třeba ovocnými kyselinami, nejen zánětem sliznice žaludku a střev s pálením žáhy, průjmem a zvracením, ale i zánětem kloubů. Ty otečou, zduří, zabolnou, mohou se objevit dnová ložiska. Mnozí v létě trpí obtížným svědivým ekzémem a jen málokdo si ho spojí s nadměrnou konzumací ovoce a zeleniny, rebarbory, rajčat, menuněk a jahod. Budu se opakovat, když doporučím opět Natrium phosphoricum AKH jako nejvhodnější pro tento typ potíží. Věřím, že mnozí objeví možnosti, které jim homeopatie

nabízi, díky homeopatiku Natrium phosphoricum AKH.

Děkují za cenné rady a těším se na příště, kdy byste mohli pohovořit třeba právě o problému dnů a co dělat, když je problém s metabolismem urátů.

JAKÉ JSOU VÝHODY ČESKÉ HOMEOPATIE?

- homeopatika nemají nežádoucí účinky,
- vyrobeno z českých bylin a místních surovin,
- tablety nejsou sladké – děti je nejedí jako bonbony,
- tablety můžete rozpustit v pití nebo přidat do jídla,
- účinek nesnižuje kofein, mentol ani dotek.

Ptejte se svého homeopata a žádejte ve své lékárně.

Česká homeopatie AKH

homeopatická poradna: 776 879 799, 596 113 330
www.budtezdravi.cz | poradna@budtezdravi.cz

Facebook: FB skupina @budte zdravi s Českou homeopatií
Youtube: Youtube.com/Budte zdravi s Českou homeopatií